

for ham, og han maa opføre nye Bygninger, og de vil jo altid blive betydeligt mere værd end de, der brændte, og han vil altsaa, uden at hans Bedrift i Virkeligheden bliver mere rentabel, faa en væsentlig højere Beskatning. Derfor er det, vi fra vor Side mener, at her maa lempes lidt, ved at man anvender en noget lavere Promille paa Bygningerne end paa Jorden. Det vil ogsaa hjælpe til, at de allermindste, men meget veldrevne Landbrug, som har forholdsvis store Bygninger i Forhold til Jorden, bedre vil kunne naa til lige Skat paa lige Jord. Vi ved jo, at det er meget almindeligt, at Landbrug under en Tønde Hartkorn har 40 pCt. af Værdien paa Jorden og 60 pCt. paa Bygningerne, medens de allerstørste Landbrug har 70 pCt. paa Jorden og 30 pCt. paa Bygningerne. Det er jo en Forskel, som det er nødvendigt at tage Hensyn til ved Fastsættelsen af Beskatningspromillen.

Man har talt om, at en saadan lidt forskellig Promille vilde afstedkomme Forskydninger, navnlig fra de bymæssigt bebyggede Dele af Landkommunerne ud paa Landbrugsjorden. Jeg har ikke kunnet finde, at saadanne Forskydninger vilde forekomme. Jeg har f. Eks. set, at i en af vore store Stationsbykommuner var Jordværdien lige saa stor i Stationsbyen som i hele den øvrige Del af Kommunen, alle Landbrugsejendommene tilsammen, og at der i hvert Fald ikke ud fra den Skat, de har i Dag, vil ske nogen Forskydning ud til Landdistrikterne, tværtimod. Jeg vil ikke tale om de Kommuner, der ligger her i Københavns Nærhed, for dér er det saa aabenbart, at Forskydningen gaar fra Landbruget ind til den bymæssige Bebyggelse. Med Hensyn til en Kommune som Lyngby har jeg i Dag set nogle Tal, regnede ud af Kommunekontoret, der viser, at selv en af de allerstørste og værdifuldeste Gaarde derude ved den Skattereform, vi behandler her, vil faa en Lettelse, der forskyder sig ind paa Hovedgaden. Det vil ogsaa de smaa Landejendomme derude faa. Derfor tror jeg, at man i Almindelighed kan fastslaa, at den forskellige Promille for Jord og Bygninger ikke vil afstedkomme uheldige og uretfærdige Forskydninger. Enkelte Forskydninger et eller andet Sted er uundgaaelige; det vil der altid komme, fordi der har været Fejl i Fortiden. Men at det vil gaa i den Retning, jeg her har nævnt, tror jeg, er uomtvisteligt. Jeg tror ikke, det er muligt at bevise det modsatte.

Angaaende Lovforslagets Enkeltheder skal jeg fatte mig meget kort. Med Hensyn

til § 3 maa jeg sige, at det Spillerum, som her er givet Kommunerne ved Fastsættelsen af Afdrag i Ejendomsskyld, nemlig fra 3 000 til 10 000 Kr., finder jeg for stort. Jeg tror ikke, det vil være rimeligt at gaa saa vidt. Paragraffens 3die Stykke vil vi, ligesom jeg allerede udtalte i Fjor, ikke kunne tiltræde. Med Hensyn til § 4 maa jeg sige, at jeg tror ikke, der kan fastsættes en ensartet Promille for baade København og Købstæderne. Jeg tror, at Promillen for Københavns Vedkommende kan ligge højere end for Købstædernes. Men den angivne Promille er for høj ogsaa for Københavns Vedkommende. Dette er dog ikke et Principspørgsmaal, men et Detailspørgsmaal, som vi kan tale om. For at vi skal kunne stemme for Lovforslaget, maa jeg kræve, at Amtskommunernes Ret til at udskrive Skat paa fast Ejendom bliver begrænset ved en Promille, som fastsættes i Loven. Har Amtskommunerne Udgifter, som ikke kan dækkes ved den faste Promille, maa de paaligne Skat i Henhold til § 50 i Landkommunalloven. Om man samtidig med at gennemføre dette Lovforslag kunde imødekomme de Ønsker, der er om at lempe hele Forholdet angaaende Forde'ingen af Skatterne paa Sognekommunerne til Amtskommunerne, er et Spørgsmaal, jeg ikke tør udtale mig om i Øjeblikket. For Sognekommunernes Vedkommende maa jeg holde for, at den nugældende Ordning er den rimeligste og bedste. Den højtærede Minister har jo her ikke medtaget Bestemmelsen om, at en Ændring af Forholdet mellem de personlige Skatter og Skatten paa fast Ejendom til Ugunst for den faste Ejendom ikke kan praktiseres, undtagen naar tre Fjerdedele af Amtsraadets Medlemmer stemmer derfor, en Bestemmelse, som jeg finder det ønskeligt, ja nødvendigt at faa opretholdt, thi saa kan vi lade Sognekommunerne beholde deres nuværende Ret til at udskrive Skat paa fast Ejendom og personlig Skat med Amtsraadets Samtykke, og jeg tror, det er nødvendigt, at Sognekommunerne beholder den Adgang, de har dertil i Øjeblikket. Skulde man her fastsætte en bestemt Promille som f. Eks. i det i 1920 af den daværende Regering fremsatte Forslag, vilde det let støde paa store Vanskeligheder. Vi vilde derved sætte Kommunerne i Forhold, som kunde blive besværlige for dem. Jeg ser ikke, at Sognekommunerne har misbrugt deres Ret i saa Henseende. Et Par Gange, vistnok i Københavns Amt, har Amtsraadet grebet ind, men ellers har Amtsraadene i de Tusinder og atter Tusinder af Tilfælde, der har været